

Hồi 37**Lưỡng Cực Vô Nhân**

Thiếu Quân những tưởng đầu ánh chớp kiếm kia đã xuyên qua tâm huyết của mình để tước đi cái mạng của chàng nhưng một đạo khí ôn nhu đã kịp đẩy vào vai mình đẩy qua bên. Mặc dù vậy, lưỡi kiếm vẫn đâm xuyên qua vai

Chàng nhắm mắt dựng chưởng chực vỗ vào người vừa phóng kiếm đâm mình nhận ra kẻ phát động chiêu kiếm lấy mạng chẳng ai khác mà chính là Thủy Địch. Còn người vừa phóng kình đẩy chàng thoát khỏi chiêu kiếm tàn khốc của Thủy Địch là một mỹ phụ.

Vừa thấy mỹ phụ, Thủy Địch vội rút kiếm lại, quỳ xuống máu tuôn ra từ vết thương ướt đầm ngực áo của Thiếu Quân. Thủy Địch cúi gục đầu nói:

- Nương nương...

Không màng đến Thủy Địch, mỹ phụ lo lắng hỏi Thiếu Quân:

- Hàn công tử không sao chứ?

Vừa nói mỹ phụ vừa cách không phóng chỉ cầm máu cho chàng.

Thiếu Quân nhìn mỹ phụ:

- Đa tạ phu nhân đã cứu tại hạ.

Mỹ phụ lo lắng nói:

- Để bốn nương băng bó vết thương cho Hàn công tử.

Thiếu Quân ôm quyền nói:

- Phu nhân không phải lo lắng quá... Da thịt tại hạ tự lành vết thương.

Đúng như chàng nói. Vết thương trên bả vai của chàng từ từ khép miệng và chẳng mấy chốc đã kéo da non. Hiện tượng kỳ lạ đó khiến mỹ phụ sững sờ nhìn Thiếu Quân.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Nếu tại hạ đoán không lầm nương nương là chủ nhân của Thủy Địch?

Mỹ phụ gạt đầu. Nàng nhìn lại Thủy Điệp:

- Thủy Điệp ra ngoài đi.
- Thưa vâng.

Thủy Điệp ra ngoài rồi, mỹ phụ mới nói:

- Công tử cứ gọi ta là Băng Băng.
- Tại hạ không quan tâm đến cái tên. Thủy Điệp muốn giết tại hạ sao phu nhân lại cứ tại hạ.

- Thủy Điệp có ý lấy mạng công tử vì hiểu lầm công tử. Bốn nương đến muộn một chút nên suýt nữa thì Thủy Điệp đã lấy mạng công tử rồi, nếu công tử có mệnh hệ nào thì bốn nương chẳng còn biết trông cậy vào ai.

Thiếu Quân cau mày:

- Nương nương trông cậy vào tại hạ.

Băng Băng phu nhân gạt đầu:

- Chỉ có mình công tử thôi. Ngoài Hàn công tử ra bốn nương chẳng còn biết trông cậy vào ai.

Thiếu Quân khoanh tay trước ngực:

- Tại hạ không biết nương nương là ai, nương nương lại quá trông cậy vào Thiếu Quân. Thật ra tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt, mạng chưa chắc đã giữ được, sao giúp gì được cho nương nương.

- Bản nhân xâm nhập biệt trang Đông Xưởng bất kể đến sự an nguy của mình cũng vì muốn gặp Hàn công tử mà thôi.

- Phu nhân cần gì ở tại hạ?

- Bốn nương biết Hàn công tử được Thẩm Thành Thông đã cho công tử biết bí mật của Sát Tử lệnh kỳ Thiên Ma tôn giả. Thành Thông nói với công tử biết bí mật đó bởi vì công tử có được Đông Kim Bảng mà Thành Thông đã trao cho Cáp Vô Thiên.

- Phu nhân biết được điều đó vì Cáp Vô Thiên tôn giả nói với phu nhân. Và phu nhân đến đây có ý thỉnh Thiếu Quân nói lại bí mật kia cho phu nhân.

Buông tiếng thở dài, Thiếu Quân nói:

- Nếu Băng Băng phu nhân đòi hỏi điều đó thì Thiếu Quân không thể đáp ứng đòi hỏi của phu nhân được.

Băng Băng phu nhân nhìn Thiếu Quân:

- Bốn nương không đòi hỏi điều đó.
- Thế nương nương định nhờ tại hạ điều gì?

Băng Băng lưỡng lự rồi nói:

- Bốn nương đến gặp Hàn công tử chỉ để thỉnh cầu công tử đừng tiết lộ bí mật của Sát Tử lệnh kỳ cho Lục Cấn biết.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Tại hạ sẽ tiếp nhận sự thỉnh cầu của nương nương nhưng nương nương hãy nói cho tại hạ biết nương nương là ai, sao lại quan tâm đến Sát Tử lệnh kỳ.

- Công tử đã thấy huyết trường của Lục Cấn như thế nào rồi. Công tử tưởng tượng xem một khi Lục Cấn nắm được quyền lực ngay tại triều chính thì sẽ có bao nhiêu huyết trường sẽ mọc lên trên đất Trung Thổ.

- Công tử nghĩ rằng những người bị nhốt trong cũi sắt tại huyết trường đều là trọng phạm của triều đình.

Băng Băng phu nhân lắc đầu:

- Họ là những nhân sĩ quang minh lỗi lạc đã dám chống lại Lục Cấn nên mới ra nông nỗi đó.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Phu nhân vẫn chưa nói với tại hạ phu nhân sao lại quan tâm đến Sát Tử lệnh.

Băng Băng lưỡng lự nói:

- Thôi được, tôi cho công tử biết đây.

Băng Băng rút tấm lệnh bài trong thắt lưng đưa đến trước mặt Thiếu Quân:

- Công tử đã biết ta là ai rồi chứ?

Thiếu Quân đứng phống ra như bị trời trồng. Mãi một lúc sau chàng mới quỳ xuống.

Băng Băng vội đỡ lấy chàng:

- Thiếu Quân đừng làm như vậy. Chỗ này không phải để thiếu hiệp giữ đạo.

Thiếu Quân nhìn nàng:

- Thiếu Quân có gì bất kính xin nương nương miễn thứ.

- Thiếu hiệp đã biết rồi... Bốn nương kỳ vọng thiếu hiệp sẽ cùng bốn nương trừ gian nhân.

Thiếu Quân gật đầu, ôm quyền:

- Nương nương... Được nương nương tin tưởng Thiếu Quân sẽ không làm nương nương thất vọng.

- Thiếu hiệp cần gì cứ nói với Thủy Địch là thân tín của bốn nương.

Băng Băng nhìn chàng nhẹ nhàng tiếng thở dài:

- Thiếu hiệp bảo trọng.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Nương nương bảo trọng.

Băng Băng nhìn lại Thiếu Quân một lần nữa, rồi mới rời bước khỏi biệt phòng của Thiếu Quân. Đóng cửa biệt phòng, Thiếu Quân quay trở vào khoanh tay đứng trước tấm gương đồng. Chàng nghĩ ngợi mông lung về những sự việc đang xảy ra chung quanh mình. Thiếu Quân nhắm nói:

- Ta phải là chủ nhân Sát Tử lệnh dù muốn hay không muốn.

Thốt ra câu nói đó, Thiếu Quân nói đến những người đã chết mà lắc đầu:

- Còn bao nhiêu người sẽ chết vì những cuộc tranh đoạt tanh máu này.

Suy nghĩ một lúc, Thiếu Quân quyết định phải gặp Ý Thu. Khi quyết định đến gặp Ý Thu, Thiếu Quân chợt nhớ những lời cảnh báo của nàng: "Thông Thiên giáo chủ Đoàn Cam cần Lục Cấn và ngược lại Lục Cấn cũng không thể thiếu Thông Thiên giáo chủ nếu như muốn lập bá nghiệp. Nhưng cả hai người này chỉ bằng mặt bên ngoài, bên trong có dự tính sẵn trong đầu để đối phó nhau. Lục Cấn mặc dù không thể bị được Thông Thiên giáo chủ về võ công, nhưng lại là Đông Xưởng đại nhân do đó họ Lục cần Sát Tử lệnh. Một khi có Sát Tử lệnh Lục Cấn sẽ thanh toán Thông Thiên giáo chủ mà độc chiếm thiên hạ".

Thiếu Quân xoa trán: "Thông Thiên giáo chủ biết điều này. Lão không muốn họ Lục có được Sát Tử lệnh. Để Lục Cấn không có Sát Tử lệnh... Chính Thông Thiên giáo chủ sẽ ra tay hành thích mình với bất cứ giá nào".

Thiếu Quân buộc miệng nói:

- Chính Thông Thiên giáo chủ chứ không ai khác.

Thiếu Quân quyết định đến gặp Ý Thu trước khi Thông Thiên giáo chủ kịp ra tay hành thích mình. Thiếu Quân đẩy cửa biệt phòng toan bước ra ngoài thì chạm mặt ngay với Đông Xương Lục Cấn. Chàng phải giật mình khi Lục Cấn đã đứng trước cửa biệt phòng của mình mà tuyệt nhiên Thiếu Quân không phát hiện được. Điều đó đủ cho chàng chứng nghiệm Lục đại nhân cũng là một đại cao thủ kiếm tuyệt trong đại nội.

Thiếu Quân ôm quyền.

- Hàn Thiếu Quân tham kiến Lục đại nhân.

Lục Cấn thân nhiên bước vào biệt phòng của chàng. Lão chấp tay sau lưng rồi mắt nhìn qua khắp gian biệt phòng, lão chợt quay lại nhìn Thiếu Quân, từ tốn nói:

- Hàn thiếu hiệp vừa mới tiếp xúc với ai.

Câu hỏi của Lục Cấn khiến Thiếu Quân không khỏi hồi hộp. Mặc dù vậy chàng vẫn điềm nụ cười mỉm, ôn nhu đáp lời Lục Cấn.

- Theo ý Lục đại nhân, Thiếu Quân tiếp xúc với ai.

- Ta sao biết được.

Thiếu Quân gượng cười nói:

- Nếu như Lục đại nhân không tháo sợi kim thừng nối kết Thiếu Quân với Thủy Điệp thì trong gian biệt phòng này không có một mình Thiếu Quân.

Lục Cấn cười khẩy rồi nói:

- Bản nhân ngửi được mùi phấn hoa của nữ nhân, nên nghĩ đến Thủy Điệp.

Thiếu Quân ôm quyền nói:

- Còn nếu Lục đại nhân nghi ngờ Thiếu Quân sẽ tiếp tục với đệ tam nhân, Thiếu Quân nghĩ đệ tam nhân đó sẽ đến gặp Thiếu Quân. Người này đến chắc chắn vì bí mật Sát Tử lệnh.

- Vậy Thiếu Quân nói ai.

- Lục đại nhân có thể đoán ra mà không cần Thiếu Quân trả lời. Chỉ cần suy nghĩ một chút, Lục đại nhân sẽ đoán ra ngay mục đích của đệ tam nhân đó. Và vì sao y tìm đến Thiếu Quân với mục đích gì.

Lục Cấn nhếch môi:

- Bản nhân biết người đó rồi.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Lục đại nhân chỉ giáo.
- Thiếu Quân muốn nói đến Thông Thiên giáo chủ.

Thiếu Quân gật đầu:

- Ngoài Thông Thiên giáo chủ ra, Thiếu Quân nghĩ không ai tìm đến với Thiếu Quân.

Lục Cấn cười thành tiếng. Lão nhìn Thiếu Quân giả lả nói:

- Bản nhân biết Thông Thiên giáo chủ sẽ tìm đến Thiếu Quân không phải để uống rượu, hay uống trà, hoặc tán gẫu, hoặc khuyên dụ Thiếu Quân quay về Thông Thiên giáo mà đến để lấy mạng Thiếu Quân.

- Thông Thiên giáo chủ lấy mạng Thiếu Quân vì không muốn Lục đại nhân biết bí mật của Sát Tử lệnh kỳ.

Lục Cấn gật đầu:

- Không sai. Chính vì thế mà bản nhân mới tìm đến Thiếu Quân trước Thông Thiên giáo chủ.

- Lục đại nhân muốn Thiếu Quân thổ lộ bí mật của Thấm Thành Thông cho đại nhân ngay bây giờ.

Nhìn thẳng vào mắt Thiếu Quân, Lục Cấn khẽ gật đầu.

Thiếu Quân lưỡng lự rồi nói:

- Nếu thổ lộ bí mật của Thấm Thành Thông với Lục đại nhân... Thiếu Quân mạo phạm hỏi đại nhân... Hậu vận của mình như thế nào?

Nhếch môi giả lả nặn nụ cười thật nhạt nhẽo, Lục Cấn ôn nhu nói:

- Bản nhân đảm bảo sinh mạng của Thiếu Quân được bình an vô sự. Thậm chí còn cho người một cơ nghiệp lớn trong cuộc đời này.

Thiếu Quân ôm quyền.

- Đa tạ đại nhân.
- Thế Thiếu Quân đồng ý nói cho bản nhân biết bí mật của Thấm Thành Thông chứ.
- Cung kính không bằng phụng mạng.

Lục Cấn phấn khích buộc miệng nói:

- Tốt... Tốt lắm... Sự trung thành của Thiệu Quân nhất định sẽ được bản nhân hậu tạ.
 - Đa tạ đại nhân, vẫn bối được nói điều này. Bí mật của Thẩm Thành Thông nói với văn bối về Sát Tử lệnh võ lâm có liên quan đến Địa Ngục Ký.

- Địa Ngục Ký.

Thiệu Quân gật đầu.

Lục Cấn nheo mày nói:

- Bản nhân tưởng đâu trong Địa Ngục Ký có Kim Y Tăng Bào mà đã thuộc về giáo chủ Thông Thiên giáo.

- Không như đại nhân nghĩ đâu. Trong Địa Ngục Ký còn có Sát Tử lệnh võ lâm, nhưng người mở được Địa Ngục Ký chỉ có một người mà thôi.

- Ai...

- Kha Giả Đạt Ma Pháp Cự, nhưng rất tiếc Kha Giả Đạt Ma Pháp Cự bị Thông Thiên giáo chủ đánh rơi xuống vực thẳm Ngũ Đài Sơn.

- Không còn ai mở được cửa Địa Ngục Ký nữa à.

- Còn một người nữa.

- Phải đây là bí mật mà Thẩm Thành Thông nói với Thiệu Quân không?

Thiệu Quân lắc đầu:

- Thẩm Thành Thông tôn giá không biết chuyện này. Chỉ có Thiệu Quân biết bởi vì người mở được cửa Địa Ngục Ký chính là Hàn Thiệu Quân.

- Là Thiệu Quân.

Thiệu Quân gật đầu:

- Vô tình Thiệu Quân cũng bị Thông Thiên giáo chủ đánh rơi xuống vực thẳm Ngũ Đài Sơn và hợp kiến với Kha Giả Đạt Ma Pháp Cự. Người đã chỉ cho Thiệu Quân cách mở Địa Ngục Ký.

Đôi nhãn thần của Lục Cấn sáng lên:

- Thiệu Quân sẽ chỉ lại cho bản nhân chứ?

- Thiệu Quân sẽ tự tay mở cửa Địa Ngục Ký cho đại nhân vì ngoài Thiệu Quân ra chẳng ai mở được.

Lục Cấn khẽ gật đầu:

- Bản nhân hiểu ý Thiệu Quân.

Thiệu Quân ôm quyền:

- Chỉ cần đại nhân bảo toàn được cái mạng của Thiệu Quân... Sát Tử lệnh sẽ ở trong tay người.

- Thiệu Quân trở thành người tin cậy nhất của bản nhân.

Thiệu Quân ôm quyền xá:

- Đa tạ đại nhân có lòng.

Lục Cấn bước lại bên cửa sổ. Y đẩy cửa sổ ra rồi nói với Thiệu Quân.

- Thiệu Quân lại đây.

Thiệu Quân bước đến bên Lục Cấn. Bên ngoài tòa biệt xá của chàng đã có vài chục gã nha sai Đông Xưởng với binh khí lăm lăm trên tay. Ngoài ra còn có cả đội Phục Hỏa Hồ đứng canh ngay cửa.

Lục Cấn nhìn lại Thiệu Quân.

- Với bao nhiêu cao thủ Đông Xưởng thì chẳng một ai có thể làm gì được Thiệu Quân.

Thiệu Quân nói:

- Đại nhân thật chu đáo... Nhưng nếu đại nhân có thể cho Thiệu Quân mượn một chiếc ống Phục Hỏa Hồ thì hay biết chừng nào.

Lục Cấn nhìn lại chàng:

- Bản nhân rất sẵn lòng. Nhưng dụng Phục Hỏa Hồ, Thiệu Quân phải hết sức cẩn thận đó bởi uy lực của Phục Hỏa Hồ không tầm thường đâu, nó có thể giết người trong chớp mắt.

- Thiệu Quân biết.

Lục Cấn gật đầu, rồi lấy ống Phục Hỏa Hồ giấu trong tay áo đặt vào tay Thiệu Quân. Ống đồng Phục Hỏa Hồ của Lục Cấn không giống như những chiếc ống đồng Phục Hỏa Hồ của bọn nha sai Đông Xưởng mà nó được chạm khắc hình quái long đang vượt mây, và hơi to hơn một chút.

Chỉ cho Thiệu Quân cách sử dụng ống đồng Phục Hỏa Hồ, rồi Lục Cấn mới nói:

- Thiệu Quân định khi nào mới lên đường đến Địa Ngục Ký.

Thiếu Quân ôm quyền giả lả nói:

- Thiếu Quân không dám quyết định... Mà đại nhân mới là người quyết định.

Lục Cấn gật đầu:

- Được... Bản nhân sẽ quyết định.

Lục Cấn đặt tay lên vai Thiếu Quân:

- Thiếu Quân ở trong biệt xá này một mình hẳn là buồn lắm phải không?

- Có buồn thì Thiếu Quân cũng phải chịu đựng.

- Hầy... Bản nhân đâu muốn Thiếu Quân buồn. Ta biết Thiếu Quân cũng có chút cảm tình với Thủy Điệp.

Lục Cấn giả lả cười nhìn vào mắt chàng:

- Thiếu Quân cũng là một hào hoa công tử... Thảo nào người được nhiều kỹ nữ ở Nguyệt Tinh lâu tặng cho ngoại hiệu Kim Tài Công Tử.

- Thiếu Quân hổ thẹn khi nhắc đến những ngày đó.

- Sống thì phải biết tận hưởng những sở thích của mình chứ? Bản nhân là người biết tận hưởng, nhất là những sở thích mà bản nhân thích.

Thiếu Quân nghe Lục Cấn nói mà liên tưởng đến những cảnh diễn ra trong huyết trường.

Lục Cấn vỗ vai chàng nói tiếp:

- Đừng nói Thiếu Quân không thích Thủy Điệp.

- Không có việc gì qua mắt được Lục đại nhân.

- Biết như thế thì tốt. Bản nhân sẽ sai Thủy Điệp đến hầu hạ người.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Đa tạ đại nhân.

Lục Cấn cười khẩy rồi nói:

- Thiếu Quân đúng là người hoa tặc.

- Đại nhân nói sao, Thiếu Quân xin nhận mình là con người như vậy?

- Thiếu Quân rất thông minh và khôn ngoan.

Lục Cấn vỗ vai cái vào vai chàng, ôn nhu nói tiếp:

- Bản nhân khen Thiệu Quân vì nhận ra Thiệu Quân biết chọn chủ nhân để thờ. Kẻ biết chọn tướng để phò, chọn vua để thờ mới là người biết nhìn xa trông rộng.

- Thiệu Quân biết chọn người, đó là phận của Thiệu Quân, nhưng còn một điều nữa...

Chàng bỏ câu nói giữa chừng.

Lục Cấn buộc miệng hỏi:

- Còn điều gì nữa nào?

Thiệu Quân ôm quyền:

- Thiệu Quân không muốn trở thành những đấu sĩ trong huyết trường.

Lục Cấn phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Bản nhân không đối xử tệ với những thuộc hạ trung thành đâu.

Y vừa nói vừa đi ra cửa biệt phòng. Dừng bước ngay ngưỡng cửa biệt phòng của Thiệu Quân, Lục Cấn nhìn lại chàng:

- Thiệu Quân... Bản nhân nhắc lại một lần nữa... Phục Hỏa Hồ rất lợi hại nên phải sử dụng cẩn thận đó. Nó chỉ dùng được một lần thôi... Một lần duy nhất nên cần thiết lắm mới dụng tới. À... Ta còn quên nói với Thiệu Quân một điều.

Thiệu Quân ôm quyền.

- Đại nhân chỉ giáo.

- Nếu Thông Thiên giáo chủ có đến thì hãy để cho y ra về.

- Thiệu Quân sẽ nhớ chỉ ngôn của đại nhân.

Lục Cấn điểm nụ cười giả lả gạt đầu rồi quay bước bỏ đi thẳng.

Thiệu Quân từ từ thở ra. Chàng nhìn chiếc ống đồng Phục Hỏa Hồ thầm nghĩ: "Ai sẽ chết bởi chiếc ống hỏa hồ này".

- o O o -